

Búcsúztató beszéd

Köszöntöm ballagási ünnepségünkre egybegyűlt kedves vendégeinket, intézményünk közösségét, és nem utolsósorban kedves végzőseinket, hiszen a mai est rólatok szól.

Ez az esemény, az internátusi ballagás is azt jelzi, hogy közeledünk egy nem várt időponthoz, az érettségihez. Tudom, hogy ez az, amit most nem szívesen hallotok, de sajnos ez következik. Szeretnénk megkönnyíteni az előttek álló időszakot azzal, hogy felidézzük azokat a felhőtlen, örömteli pillanokat, melyeket még nem árnyékol be az érettségi és a búcsúzás gondolata.

Hiszem, hogy annak ellenére is nagyon jól éreztétek magatokat, hogy néha internetkereső hadjáratra kellett indulnotok vagy olykor nem volt elegendő meleg víz. Különleges élményként éltétek meg azt is, amikor a lépcső legaljánál jártatok és eszetekbe jutott, hogy „csippantótok” a szobában maradt és a nélkül nincs tovább...

Biztos vagyok abban is, hogy kedvenc pillanataitok egyike az volt, mikor meghallottátok kedves nevelőitek hangját: „Áldás Békesség! 16:00 van, megkezdődött az első szilencium.” Ez az évfolyam büszkén mondhatja, hogy a szilenciumok megtették hatásukat, hiszen szorgalmatokkal elég magasra tettétek a mércét a következő évfolyamok számára. Mindannyian tudjuk, hogy milyen keményen dolgoztatok, dolgoztok azért, hogy a megfelelő főiskolára illetve egyetemre vegyenek fel benneteket.

És ne lepődjete meg, ha majd a hön vágyott felsőoktatási intézményben reggel hatkor arra a belső hangra riadtok fel, hogy: „Támaszd ki a hátad, lógasd a lábad!” Vagy éppen arra, hogy: „Jó reggelt lányok, kedd van, induljatok! Kezdődik az áhítat.” Azt hiszem ezek a mondatok mindannyiótok emlékezetébe beleégtek.

Úgy gondolom, mikor majd unokáitoknak meséltek az internátusi éveitekről boldogan emlékeztek vissza az esti „tanulásokra”- traccspartikra, a „csüccsi be csüccsikre”, az esti kosarazásokra, a hosszú kimenőkre és még sok számos emlékre. És tudom, hogy a hármas tanuló tagjainak az is hiányozni fog, amikor a 110-es szoba tagjai a tanuló melletti fürdőszobában Queen koncertet adtak elő az esti órákban.

Reméljük, nem felejtitek el az intézmény wellness szolgáltatásait sem, gondolok itt a beltéri vízesésre vagy a víz hőmérsékletének folyamatos váltakozására, ami ugyebár jót tesz a vérkeringésnek.

Azután ne feledkezzünk meg a kellemetlen és háborús filmeket idéző hanghatásokról sem. Hátborzongató volt, amikor próba-tűzriadónál beindult az a rémisztő szirénázó hang. Mind e közben nevelőink a legnagyobb békével bementék a „hangosba”: „Lányok tűzriadó van, igyekezzetek!”

Igen, a búcsúzás fájdalmas, de úgy hiszem rengeteg élménnyel gazdagodtatok az itt eltöltött hat illetve négy év alatt. Tudom, hogy olyan értékrenddel gyarapodtatok, amely elkísér egész életeteken keresztül és meghatározza mindennapjaitokat.

Kívánom nektek, hogy éréjete el kitűzött céljaitokat a közeli és távoli jövőben egyaránt. Ezt remélve búcsúzom tőletek a 11. évfolyam nevében.

Isten áldjon benneteket!

Vass Enikő
11. évfolyam